

saa stor Sag, behøver megen Styrke for at føre den igennem, og en saadan Styrke raader dette Ministerium ogsaa over med Tilslutning fra omtrent 100 Medlemmer af dette Ting. Men det trænger ogsaa til indre Kraft og til stærkt Initiativ, medens der arbejdes videre paa Sagen. Det er ikke nok for et Ministerium at fremlægge et saadant Forslag, gennemføre det i det ene Ting og sende det op i det andet Ting og saa lade det gaa, som det kan. Hvis Ministeriet ikke ogsaa i det fortsatte Arbejde for Sagen lægger stor Kraft for Dagen, vil Ministeriet forringes i høj Grad, og det vilde jeg meget beklage, thi jeg ønsker virkelig, og det gør hele det Parti, jeg tilhører, at det maatte raade over Kraft til at gennemføre denne Sag. Vi vil af yderste Evne støtte Ministeriet i Arbejdet derfor. Om vi faar Landstingsvalg snart eller ej, beror paa Ministeriet, men Folketingsvalg skal vi jo have, og da bestemmer Vælgerne dette Tings Sammensætning, men det kan jeg sige Ministeriet, at saa længe det med Kraft og Styrke arbejder for Gennemførelsen af det fremsatte Grundlovsforslag med Fastholden af de Principper, som er nedlagte i selve Forslaget, vil Ministeriet kunne paaregne det radikale Venstres Støtte efter Valget, som det har faaet den før Valget.

Wulff: Jeg havde ikke tænkt mig at tage Ordet under denne Generaldebat, men nogle af de faldne Udtalelser bringer mig til at gøre det. I Anledning af den ærede Ordførers (P. Th. Nielsen) Opsummering af de Forslag, som er stillede fra forskellige Sider, deriblandt ogsaa af Højre, og den direkte eller indirekte Bebrejdelse, som kunde ligge deri for finansiel Letsindighed, vil jeg først sige, at dersom der har været stillet for mange og for store Ændringsforslag ved denne tredie Behandling, er det den høje Regering, som har givet Tonen an — det lagde den ærede Ordfører egentlig heller ikke Skjul paa, han gav den endog en lille Reprimande i den Anledning —, og naar den høje Regering har gjort det, tvivler jeg ikke om, at det er, fordi den følte, at Indtægtsforholdene for Staten, saaledes som Ordføreren ogsaa omtalte, var saaledes, at der var Raad til at stille disse Ændringsforslag. For at illustrere, hvad jeg siger, vil jeg nævne nogle Stykker af dem, idet jeg udtrykkelig gør opmærksom paa, at det alle er Forslag, som jeg selv har stemt for, og som jeg altsaa ikke nævner, fordi jeg finder dem urigtige, men fordi en Del af dem har været af den Beskaffenhed, at ihvorvel nogle af

dem ikke kunde udsættes, saa kunde andre have været udsatte, dersom der havde været finansiel Trang til Stede. Jeg nævner dem, saaledes som jeg flygtig har noteret dem op ved at gennemgaa Finanslovsforslaget uden i Forvejen at være forberedt derpaa.

Der er f. Eks. Bevillingen til Vjle Station, 30,000 Kr., til Forbedring af Landpostbudenes Lønning — i sidste Øjeblik — 100,000 Kr., til den baltiske Udstilling, hvad der var en Følge af foregaaende Bevillinger, 150,000 Kr., til Biografencensur, 11,000 Kr., til Skolehjemmet „Prøve“, 3,000 Kr., til en Række Sanatorier og lignende Foranstaltninger under Justitsministeriet, 100,000 Kr., til Flytning af Kiken i Lyngby, 15,000 Kr., til Mellemskoler, 25,000 Kr., til Husholdningsskoler, 22,000 Kr., til Lønninger ved det gl. Teater, 65,000 Kr., til Bogsamlinger, 13,000 Kr., til Udgivelse af et Skrift om Ukrdt, 24,000 Kr. Disse løst opsummerede Tal bliver tilsammen omtrent 530,000 Kr. og det er altsaa Ting, som i og for sig kunde være meget gode, og som jeg — det endtager jeg endnu en Gang — selv har ømt for, men som viser, at Regeringen ikke har følt noget haardt finansielt Pres, idet den er gaaet i Spidsen med at angive, at der kunde ofres mere fra Statens Side til edie Behandling end forud sket. Saa vil jeg blot kun nævne det i sidste Øjeblik sluede ikke ret store Forslag, som ganske vist ikke blev tiltraadt, og som det måske er en Indiskretion at nævne her, nemlig Forslaget om en Dampfærge over Limfjorden mellem Salling og Himmerland til et Beløb af noget over 300,000 Kr. som Regeringen ligeledes fandt, at der kunde være Raad til. Naar det er Tilfældet, mener jeg — og det er det eneste, jeg vil pointere —, at der ikke fra den Side, hvortil jeg hører, og fra min Side i Udval har været vist nogen utilbørlig Ødsel eller Letsindighed ved at stille de Forslag, som jeg er Medforslagsstiller til.

Det andet Spørgsmaal, som den ærede Medlem for Københavns Amts 2d Valgkreds (K. M. Klausen) fremdrog emlig Forfatningsspørgsmaalet, finder jeg ingen Grund til at indlade mig paa, ja, kun berøre et Par af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremkom med. I det ærede Medlem vidste, at det danske Folk nu var nær ved at tabe Taalmodigheden og oplyste ganske vist ikke — det maa han jo ogsaa kunne gøre, naar han taler for det danske Folk —, hvad det danske Folk vil gøre, naar det havde tabt Taalmodigheden, og det vilde selvfølgelig være inter-